

EVA URBANÍKOVÁ

Svět mi je
dlužný

motto román

MOTTO

EVA URBANÍKOVÁ

Svět mi je
dlužný

Praha 2010

Přeložila Miluše Krejčová

© Eva Urbaníková, 2010
Translation © Miluše Krejčová, 2010
Cover photography © Profimedia CZ, 2010

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-540-8

Knihu věnuji svým rodičům Evce a Duškovi

Děkuju

Jance Mařkové, mé sestře, za pomoc při
faktických věcech;

Mišce Čobejové a **Martě Ferencové** za
společné nápady, které jsem použila;

MUDr. Lusu Janekovi za cenné rady
a inspiraci;

Borisi Pršovi za „pronájem“ příjmení
a veselé příhody;

celému **Evitapressu**.

Chceš být šťastný?
Tak buď!

Tolstoj

Prolog

Když mi to celé došlo, byl srpen.

Studený a upršený, všude plno bláta a nasraných lidí, co neodjeli k moři, protože se spolehli na Zlaté piesky. Jenže dovolenou neměli oni. Dovolenou mělo slunce. I matčin soused, který měl na zahradě barevné úly plné včel, lamentoval, že medonosky už nevy létávají. A to je v každém úlu padesát tisíc kousků. Vím to naprosto přesně. Robo mě to naučil.

Včely kašlaly na květy a zůstávaly doma.

Taková byla zima.

Seděla jsem u stolku u okna v malé kavárně, těsně vedle paneláku, kde jsem měla pronajatou dvougaronku. Na stolku byla vázička, červená s bílými puntíky, v ní malá bílá růže, dále prázdná slánka, můj mobil a můj šálek kávy. Už druhý. Hodně cukru, řekla jsem té milé servírce s okousanými nehty, ona jen přikývla, ale ani tak to nebylo úplně ono... Seděla jsem tam dlouho, a kdybych nemusela, tak ani nedýchám, protože se mi nechtělo. Anebo jsem neměla sílu dýchat, nevím. Skrz okno

jsem viděla ženu s malým chlapcem, jak s poloprázdnými tenkými igelitkami z Tesca, které si drželi na hlavách, utíkali po chodníku a potom, stejně úplně promočení, zmizeli ve dveřích protějščího domu.

Smáli se. Nahlas a bláznivě.

Spatřila jsem mladého muže v kožené bundě, vypadal docela k světu, vyšel z vedlejších dveří, nastavil tvář hustým kapkám a zůstal stát. Vyzařoval z něj klid. O pár vteřin později za ním vyšla dívka, na sobě měla jen bílé tričko a rifle bokovky, poslouchala, co jí někdo říká do mobilu, podala muži deštník a jeho klid se vytratil...

Rychle a nenápadně.

Nebyla to vteřina, byly to dlouhé minuty, co mi tam omrzaly mozkové závity. Tak najednou. V té srpnové zimě. Ani jsem na tom nepracovala vědomě, možná jsem jen byla příliš dlouho sama se sebou a nikdo mi nechyběl.

Zkusila jsem vzpomínku. Nic.

Další. Zase nic.

Žádný nahromaděný smutek. Věci se mi zdály jasné, zapadaly do sebe s takovou přesností, až jsem se uchechtla.

Bože, jsem tak unavená z toho, že jsem pořád smutná...

„Všechno v pořádku?“ zastavila se ta milá servírka s okousanými nehty.

„Ani ne,“ usmála jsem se, ona to pochopila po svém, donesla mi ještě jeden cukr a rovnou mi ho nasypala do kávy... Chtěla jsem jí říct, ať si místo běhání mezi stolky sedne a dívá se z okna. Ty nehty si nekouše proto, že by jí chutnaly...

Ale co je mi do toho. Asi nenastal její čas...

Všechno mi to došlo, a přesto jsem zvedla mobil, když zazvonil. Dokonce hned napoprvé. Zvyk... Věděla jsem, že řekne sorry a potom všechno to blablablablablaba, že se mnou to prostě jinak nejde. A já taky řeknu sorry a přikývnu, že si za všechno můžu sama. I když už jsem si to vůbec nemyslela. Vlastně myslela, ale jinak, celé je to jinak, ne tak, jak si to myslí tenhle člověk, co měl zavolat před dvěma hodinami, pokud mě chtěl takovou jako dřív.

Zítřka zavolám Robovi. Nic na tom všem, co se stalo, nezměním, to je mi jasné, ale když upřímně řeknu promiň, bude se mu možná žít snadněji.

Nevím.

Doufám.

Najednou moc chci, aby byl šťastný. Ten Robo, co býval mým Robem.

Zvláštní lehkost se za chvíli vytratila, ale to nic, moje nitro si ji už pamatuje... Vykočila jsem do deště směrem ke své dvougarsonce, kapuci červené podzimní bundy jsem si pře-

hodila přes hlavu a znovu jsem vzala do ruky mobil, abych nastavila tiché zvonění. Až si to zanalyzuje, zjistí, že se se mnou něco děje, a zavolá, jako vždy, když nemá věci pod kontrolou. A mně se nechce hrát jeho hru. I když mě doposud bavila. I když mě systematicky ničila. Léta.

Na semaforu se rozsvítila zelená, vstoupila jsem do vozovky, dávala jsem pozor, protože když prší, na přechodech pro chodce to strašně klouže, a pak jsem se hrozně lekla, neboť zpoza rohu se vyřítilo bílé auto a já nestačila uskočit.

Nabralo mě plnou silou.

Z pravé strany.

A to nebylo fér.

Protože jsem si už všechno uvědomila.

ÚVOD

PŘED TŘEMI LETY

Kapitola první

„Tohle není infarkt, na to jsem mladá,“ řekla jsem, nahnula se dopředu, protože to strašně bolelo, praštila se hlavou o špinavé přední sedadlo a už méně přesvědčivě dodala: „Infarkty mají staří nezdraví muži, co si přes pupek nevidí na ptáky.“

Taxikář přede mnou se nenápadně podíval do vlastního rozkroku. Viděla jsem to úplně jasně ve zpětném zrcátku.

„Na infarkt umírají i třicetiletí lidé,“ namítla moje sestra. „I takoví, co svoje ptáky celkem hojně používají.“

Hloupost.

„Musí mít nějakou jinou chybu, která jim k tomu pomohla,“ zasyčela jsem kvůli bolesti někde pod levým žebrem.

Au.

„Jednoho takového jsem rozváděla,“ podívala se sestra z okna. „Hrál squash, opřel se o zeď, aby si odpočinul, a svalil se jako hruška.“

„Dostal infarkt?“

„Ne, dostal menstruaci!“

Taxikář se šklebil. Naše oči se střetly ve zpětném zrcátku a úsměv okamžitě zmizel.

Chvilí jsme mlčely.

„Ale když má žena infarkt, bolí ji břicho a záda, ne pod žebry,“ prohlásila jsem fundovaně. „Vygooglila jsem si to.“

Sestra přikývla.

„A je mi jenom třicet dva let, infarkt není něco, co by se mě týkalo.“

Neodpověděla mi hned. Potom jako by si to uvědomila.

„Bolí tě to dlouho?“ otočila se ke mně.

„S přestávkami dva týdny,“ přiznala jsem.

„A proč nejdeš k doktorovi?“

„Protože jsem zdravá.“

„Ten můj klient byl taky zdravý.“

„Byl ve stresu, rozváděl se.“

„Ty jsi ve stresu, protože jsi vdaná.“

Taxikář prudce zabrzdil, neboť mu do cesty vletěl kluk, co běžel na trolejbus, zatroubil a křikl:

„Vždyť já půjdu do basy, když tě přejeďu, proboha!“

Bolest trošku ustoupila, narovнала jsem se a zhluboka vydechla.

„Ona je právnička, vyseká vás z toho.“

Taxikář se na sestru mile usmál. Naše oči se potom znovu setkaly ve zpětném zrcátku a jeho úsměv se okamžitě vytratil. Na tom zpět-

ném zrcátku měl asi sedmdesát osm zelených a žlutých voňavých stromečků a pod nimi se houpal růženec.

„Proč v tom taxíku není klimoška? Chcípnu z toho vedra,“ řekla jsem přiškrceným hlasem.

„Infarkt máme za sebou, následuje další problém,“ zasmála se moje sestra. Moje nevlastní sestra. S hustými dlouhými černými vlnitými vlasy, velkýma hnědýma očima a s diplomou ze všech univerzit, které existují a které studovala najednou!

Zuřivě jsem točila klíčkou na dveřích, abych stáhla okénko.

„Měli by vám zakázat pracovat v takovém horku,“ zasípala jsem směrem k taxikářovi. „Jednou se vám někdo udusí přímo na Račianském mýtě, a než ho dovezete za město na smetiště, shnije na kaši.“

„Jsou i horší věci než smrt,“ utrousila moje sestra a znovu pohlédla na město, kterým jsme projížděli. „Byla jsi někdy na rande s mluvčím ministra vnitra?“

„Ne, já už nerandím ani neflirtuju, jsem vdaná, zapomněla jsi?“

Věnovala mi pobavený pohled, vím, vím, znala mě až moc dobře.

„Rande s mužem, který uvěřil ve vlastní důležitost, je horší než cokoli na světě,“ poznamenala.

„No tak povídej.“

„Tak tenhle muž, který je mluvčím ministra,“ pokračovala pomalu, „tě pozve na rande. Nechá tě čekat, vždyť on je přece mluvčí ministra vnitra, pak přijde důležitým krokem, se svraštělým čelem hovoří o nekompetentnosti všech od uklízečky až po samého ministra, nechá tě zaplatit všechno, co snědl a vypil, a venku z aktovky vytáhne sladké kakao v tubě, víš, co myslím?“ podívala se na mě.

Přikývla jsem.

„Říká se tomu pikao,“ pomohl jí taxikář.

„Přesně tak,“ rozhodila rukama, „celé ho sní, a když tě potom na rozloučenou políbí, rádooby vášnivě, nemůžeš hodinu otevřít pus, protože ji máš zalepenou!“

„Fuj,“ zasmála jsem se.

„To ti teda povím, zlato, líbat se s vteřinovým lepidlem s příchutí kakaa, to už je holt výhra single života.“

„Jak asi vypadá jeho...“ nadechla jsem se, ale zastavil mě pohled taxikáře, sestra se nahlas smála.

Vypadala krásně.

„Už si nevzpomínám, jaké to je, když se s někým líbáš,“ zamumlala jsem smutně a ona jen pokrčila rameny.

„Proč jsi s ním šla na rande?“ stlačovala jsem si místo, kde to bolelo, neboť jsem měla

pocit, že to pomáhá. „Vždyť je to takový trpaslík, v televizi vypadá příšerně...“

„Protože mě pozval na základě fotky v nějakém spisu. Prostřednictvím své sekretářky a dal mi na výběr tři termíny. Připadalo mi to praštné.“

„Magor.“

„Jo. Magor. Magor mluvčí.“

Taxík sjel z nábřeží do Karlovky a zařadil se do levého pruhu, aby odbočil na Dlhé diely. Bylo to divné odpoledne. Pražící slunce, polo-rozteklý asfalt, Bratislava vylidněná. Jen před zmrzlinovými stánky na sídlišti stálo pár dětí, které se tvářily bezstarostně, stejně jako my jsme bezstarostně drbaly... Jako bychom jely ke kamarádce na drink. Ale nejely jsme ke kamarádce a už vůbec ne na drink. Věděly jsme, kam jedeme, taxikář dostal přesnou adresu, ale to bylo vše, víc informací jsme neměly, jen tu jednu podstatnou, o které jsme nemluvily, protože by to bylo ještě divnější... Koneckonců, byl to jen můj otec, sestra ho viděla pouze párkrát v životě a já s ním měla vztah, který vlastně ani vztahem nebyl, byl to věčný boj.

Kdo s koho.

Věčný boj o to, kdo se cítí víc vinný, kdo koho vlastně chrání a zachraňuje a kdo má být komu za co vděčný. A potom ještě můj vlastní, intimní, vnitřní boj, o němž nevěděl, proto-

že jsem mu chtěla odpustit, ale i když jsem to někdy řekla nahlas, nemyslela jsem to vážně. To se prostě nedá, když vám vlastní krev strašně ubližuje.

Znovu mě píchlo pod žebrem, tentokrát tak silně, že jsem stěží lapala po dechu. Sestra přimhouřila oči, dělala to tak pokaždé, když se jí něco nelíbilo nebo když přemýšlela, tak jsem se s přemáháním usmála a mávla rukou. Jako že nic.

Zavrtěla hlavou.

„Nechápu, proč to děláš.“

„Co?“

„Tváříš se, že ti nic není. Že se nic neděje.“

„Vždyť to není tak hrozné.“

„Přesně takhle se chovají letušky, když už vědí, že letadlo spadne do moře a všechny sežerou žraloci.“

„Co dělají?“

„Pasažérům pustí uklidňující muziku, chodí s přihloupkým úsměvem mezi sedadly, stahují roletky na okénkách a v rukou svírají svoje talismany.“

„Ježíši, co je to za nesmysly?“

„Tváří se, že je všechno v pořádku. Jako zfetované. Říkala mi to jedna z nich. Létala na mezistátních linkách, protože dobře kouřila.“

Taxikář se opět nenápadně podíval do své-

ho rozkroku. Dala jsem si záležet, aby viděl, že jsem si toho všimla.

Bylo mu to jedno, dokonce ani neuhnul pohledem a do ulice, kde bydlel můj otec, zabočil, aniž se díval na cestu. Kretén...

Zastavil těsně před hloučkem zvědavců, kteří čekali, co udělají policajti vystupující ze tří aut, na nichž nehlučně blikaly majáky.

„Něco se tu stalo,“ ožil okamžitě a mně se zdálo, že v tom hnusném neklimatizovaném taxíku cítím smrad, vždyť ho tu prý cítí už týden, což v tomhle vedru není žádná slast. I sestra se zamračila a popotáhla.

Můj všudypřítomný otec byl po smrti alespoň ve vzduchu.

Pomaloučku jsem vytahovala peněženku a očima hledala někoho, kdo na nás čeká. Volali policajti, ptali se, kdy jsme otce viděli naposled, protože ho už dlouho nikdo nepotkal a z jeho bytu se valí příšerný zápach. Řekla jsem pravdu, že jsem s ním byla před dvěma týdny, přesně na tomhle místě, v jeho bytě, který se normálnímu bytu moc nepodobal, měl tam špínu, neútluně a všechno bylo nasáklé nikotinem. Ano, žil, byl ve formě, odpovídala jsem po pravdě. O tom, že byl namol, vědět nemuseli, a zbytek vědět nepotřebovali.

„Nemusíš chodit nahoru, je ti to jasné?“ řekla mi sestra s trochou profesionálním výrazem

na tváři a já jsem přikývla. Ani mě to nenapadlo, proboha. Zabouchla jsem dveře taxíku, který se jen pomalu vydal zpátky do centra, a zamířila jsem k uniformám. Dvěma mladým policajtům jsem dala náhradní klíč od otcova bytu, vešli do dveří, za chvíli se vrátili, tváře měli zelené, podali mi ruku a kondolovali. Řekli nám, co viděli, záclony za okny sousedů zfetovaných smradem se pohybovaly, protože nikdo nás nechtěl úplně drze sledovat, moje sestra stála těsně u mě a po všech podrobnostech, které jsem chtěla vědět, protože mě zajímaly, hlesla:

„Ty brdo, tohle mi nikdo neuvěří.“

A já jsem v dálce uviděla velké auto JOJky, jak se nepřiměřeně rychle řítí k nám, a poznamenala jsem:

„Ale uvěří, zlato, uvěří.“

Potom přišel nějaký lékař, prý kvůli ohledání, seděly jsme na lavičce před tím nízkým panelákem, čekaly jsme, až tam nahoře zezelená i on a opustí mrtvolu, co leží v koupelně na dlaždičkách, tak rychle, jak to jen jde. Když se dostal na čerstvý vzduch, který až tak čerstvý nebyl, neboť okna v bytě mého otce už byla otevřena dokořán, tvářil se, že tam není, aby si ho nevšiml kouřící reportér s kameramanem, kteří se něčím ohromně bavili a přestali, až když dorazilo černé auto s nakreslenou rak-

ví přes celý bok. Ti pohřebáci očividně dostali echo, vyskočili ven, oblečení v něčem, co se podobalo skafandru, pohybovali se nehlučně, velmi rychle, vzali přenosnou rakev a zmizeli v útrobách paneláku. Dlouho se nic nedělo. Tak dlouho, že sestra mrzutě poznamenala, že není natřena žádným ochranným faktorem, a vyřídila jedenáct telefonátů do kanceláře...

Mého otce nakonec nevynesli v přenosné rakvi, ale v pytli na mamuty, jelikož byl mrtvý příliš dlouho, byl nafouklý, velký jako slon, bylo mi z toho dost zle, ale nedokázala jsem odtrhnout oči od té velké masy čehosi v černém pytli, který se leskl na slunci a z něhož ho vytáhli až při pitvě, aby zjistili, že má v krvi milion promile. Potom ho do toho pytle zase nacpali a odvezli rovnou do krematoria, nemělo smysl hledat rakev, do které by se vešel, taková totiž neexistuje... Oficiální pohřeb se nekonal, setkali jsme se až u rozptylové loučky, já s Robem, nějaké otcovy bývalé a současné milenky, pár jeho studentek, které taky určitě přeříznul, tři kamarádi a jeho další dvě dcery, o které se nikdy nestaral, ale aspoň jim zůstal byt, který jim žádná firma nechtěla vyčistit, protože tolik červů a svinstva ještě nikdo nikdy neviděl...

Na pohřební hostinu jsem nešla, musela jsem skočit do televize vrátit nějaké dluhy.

Vždycky jsem měla od někoho půjčené peníze. Protože jsem vydělávala málo, ať si říká, kdo chce, co chce...

Moje matka k rozptylové loučce nepřišla. Prý už něco měla.

Volala mi jen ten večer, kdy ho našli.

„Viděla jsem tě ve zprávách v televizi.“

„No, super.“

Ticho.

„Dobře že s tebou byla i tvoje sestra.“

„Hm.“

„Mluvila jsi i s doktorem nebo s někým?“ zeptala se.

„Ano. Byl celý černý, třikrát tak velký jako zaživa, lezli po něm červi, ležel nahý vedle vany, asi uklouzl, když z ní vylézal, a zlomil si vaz nebo co.“

Zas ticho.

„Nechtěli ho identifikovat?“

„Nic takového, mami.“

Zase dost dlouho mlčela. A potom řekla:

„Víš, Deni, smrt si musíš zasloužit.“

Kapitola druhá

Měla bych o sobě v této knize psát pravdu. Pouze tehdy budou mít písmenka význam. I když to není vůbec jednoduché, pořád mám sklón přikrášlovat temná zákoutí své povahy. Mnohem méně než kdysi, ale stále...

Takže začneme od začátku. Jsem grafomanka. Úplně legitimní grafomanka. Všechny moje kabelky byly odjakživa plné sešitů a diářů různých tvarů a velikostí. Můj noční stolek také. I u vany, v níž jsem se každý den s radostí alespoň hodinu rochnila, jsem měla modrý zápisníček, do kterého jsem si čmárala svoje moudra. A právě v tom modrém, jehož okraje byly trochu zvlněné, protože se mi ho párkrát podařilo namočit do vody, jsem měla pečlivě zapsaný seznam věcí, které jsem chtěla letos dotáhnout do konce.

1. Vyřešit vztah s Robem. (Ať jsem konečně šťastná.)

2. Odejít z práce a říct dramaturgovi celého projektu, že je idiot. V případě potřeby použít i vulgarismus.

3. *Splácet včas leasing na auto a každý měsíc si dát stranou na daně. (Protože vyřeším-li vztah s Robem, už je za mě opravdu nikdo nezaplátí.)*

4. *Založit firmu. (Kontakty mám a už mě fakt nebaví žít od výplaty k výplatě s lakomým manželem.)*

5. *Absolvovat celkovou preventivní prohlídku na nějaké soukromé klinice. (Hlavně se přihlásit k nějakému lékaři, protože mít zdravotní kartu doma je nezodpovědné.)*

6. *Víkend v New Yorku. (Dám ho ségře jako dárek k narozkám a pojedeme spolu? To je podmíněné bodem 4.)*

7. *Nenechat se dál manipulovat otcem. (Ať jsem konečně šťastná.)*

Pokaždé, když jsem si seznam začátkem ledna psala, myslela jsem všechno velmi upřímně, dokonce jsem v sobě cítila i energii a odvahu začít nový život. Život, ve kterém budu šťastná. Snažila jsem se ignorovat fakt, že seznam přepisuju už bůhví pokolikáté a je jen kopií toho, co jsem si se stejnou vervou zapisovala několik lednů předtím.

Letos už to zvládnou. Mám na to. Mám na to, nejsem horší než všichni ostatní kolem mě. Nejsem horší než ti, jejichž životy ne-

stagnují, ale mění se, rozkvétají a plní se v nich sny...

Sedmý bod v mém stálém a neměnném seznamu vyřešil otec za mě.

Hnusně. Sobecky. Alibisticky.

Dělal to tak pokaždé.

Systematicky a promyšleně.

V klidu zemřel smrtí, na kterou se nedá jen tak zapomenout, a nechal mě tady, abych měla výčitky svědomí. Zemřel uprostřed našeho několikiletého dialogu, v němž ještě nikdo neudělal poslední tečku. Vykřičníků a otazníků, těch jo, těch jsme na sebe vykřikovali celá kila... Ale k tečce, která by znamenala klid, k té jsme se nedostali. Klid mezi otcem a dcerou. Nevím, co to je, vím, že v jiných rodinách i nerodinách je normální, že otec je dceři oporou nebo kamarádem, autoritou, na niž hledí s úctou... Že je nenahraditelný. Hm. Můj otec byl hajzl. Jsem labilní povaha, věděl to, protože to on ze mě udělal člověka bez špetky sebevědomí, celá léta mi vtloukal do hlavy, že nic neumím, nic nedokážu, jsem nemožná a nedokonalá, dělal to tehdy, když si mě jako víkendový otec sem tam vzal k sobě domů a vystavoval mě soustavnému ponižování, které pramenilo z toho, že matku se mu nikdy ponížit nepodařilo. Byla silnější než on. Zvládla jeho selhání v tichosti. Nekula pomstu, ne-

hysterčila, odsrala si tu křivdu a žal sama se sebou a žila dál. Otec přestal být v jejím životě důležitý. Ne slovně. Opravdu. Nezajímal ji, tak jako vás v podstatě nezajímá soused z dvacátého patra, kterého potkáte, pozdravíte, i se na něj usmějete, pochválíte mu psa, na kterého se ani nepodíváte, ale to je vše.

„Nechápu to, mami, nechápu. Ten chlap odešel s nějakou štetkou, když mi byly dva měsíce. Měla jsi ještě jedno malé dítě, které chtěl přijmout za své. A ty nic? Nic?“ ptala jsem se často, když už jsem byla dospělá, chystala se za ním na povinnou návštěvu a ona mi pro něj balila sladké pečivo, které sice nepekla, ale koupila v malé pekárně naproti, kde stará paní s láskou prodávala domácí štrůdly, kynuté buchty a švestkové koláče.

„Bylo to dávno, Deni,“ mávla rukou s pěstěnými nehty.

„Dodnes na tebe nadává, mami. A to nejen přede mnou. Nikde si neodpustí hloupou poznámku.“

„To je jeho vizitka, drahá.“

„Ale je to nefér! Je to svinstvo, chápeš? Nemůžeš se tvářit, že ti to neubližuje. Vždyť jsi ho milovala!“

Matka podobné debaty vždy ukončila stejnou větou:

„Musíš se smířit s minulostí, Deni, jinak si

systematicky ničíš přítomnost.“ A na to se nedalo nic říct, protože to bylo moudré, a hlavně, matka podle té moudrosti i žila, což otce iritovalo, přivádělo k zoufalství, neboť po letech zjistil, že na matčinu vyrovnanost nemá žádný vliv. Že je spokojená, stále hezká, úspěšná a v zásadě rafinovaně mazaná, protože ve svých knihách se občas vracela k jejich krátkému soužití a on z těch řádků vycházel jako pako. Ale úplně směšný pako. Fakt.

„Řekni své matce, že jednou napíšu knihu o ní, to budou všichni překvapení!“ vykřikoval, když byl opilý, a mával knihou, kterou právě dočítal, někdy ji hodil na zem a teatrálně na ni plival. Dělal to i tehdy, když o něm v textu nebyla ani zmínka, což bylo vlastně skoro vždycky, ale on na sebe vztahoval všechno, co matka napsala o mužích, co ženy v celé zemi milovaly, podtrhávaly si a chtěly podle toho žít.

Nestačil jí. Nezlomil ji. On! Superman!

Tak se rozhodl, že ji zdeptá skrze mě, zdeptáním mé osobnosti. Dělal to dobře, systematicky a úspěšně. Jsem navěky poznamenaná svým nechutným otcem, který mě nikdy nepochválil a přede všemi ze mě dělal malé hloupé děcko. Zlomil moji dětskou dušičku, nenapravitelně, definitivně a předurčil mě k tomu, abych v životě bloudila, dělala hlouposti a byla

věčně nespokojená. Abych si dokazovala nedokazatelné, abych ubližovala dobrým lidem a těm, kdo mě mají rádi, a abych velebila hajzly. Protože tak to v životě je. To, že jsme skvělé ženské, chceme dokázat těm největším idiotům, kteří se v našem životě objeví.

Těm, co za to nestojí.

Těm, co o to nestojí.

Těm, kterým vyrovnané povahy, jako je moje sestra, nedají šanci ani se představit.

Postavíme se i na uši, když nám přikážou, a jak tak na těch uších stojíme a ušní chrupavky nám praskají, hajzlové utrousí:

„V téhle poloze vypadáš strašně, děvenko.“
A my se rychle vrátíme do pozoru na nohách, spolkneme smutnou slinu a potichu se omluvíme:

„Promiň, ještě mi to moc nejde.“

Pointa je v tom, že jsem se celý život snažila dokázat svému despotickému otci, že jsem fajn. Že mám talent. Že první ze třídy umím provaz a píšu nejkrásnější básničky – vyhrávám všechny soutěže v okrese. Snažila jsem se to dokázat jemu a potom ještě dalšímu hajzlovi, kterému jsem naletěla. Ani jeden o to nestál, což mě ještě víc motivovalo a nutilo dělat šílené věci... A Robo to všechno od začátku viděl, což jsem zase neviděla já. Tyhle psychologické hrátky, vztahy a to všechno jsem měla

dlouho předlouho zahalené hustou mlhou. Neviděla jsem podstatu věcí, necítila jsem to a všechno jsem si uvědomila až jednou v malé kavárně, kde obsluhovala servírka s okousanými nehty...

Jenže to už bylo pozdě.

Předtím jsem nevěděla, že vesmír člověku posílá varování.

Že když jdeš špatnou cestou, musíš se vrátit nebo změnit směr.

Protože jinak nemá bytí význam...

Takže abych se vrátila, otec mě ponižoval, aby skrze mě ponižil matku. Jenže jediné, co se mu podařilo, bylo, že ze mě udělal duševního mrzáka. Protože na druhou stranu moje matka není Matka Tereza, odjakživa byla moderním rodičem, který pracuje na sobě a na svém životě, takže si nevšimla, že ze mě vyrůstá zakomplexovaná hromádka neštěstí. A i když se jí zazdalo, že nejsem úplně taková jako ona, připisovala to povaze. Tečka. Dosáhla tak toho, že jsem až do svých dvaatřiceti let byla svědkem otcova osobního úpadku. Že jsem za něj žehlila průšvihy a zadním vchodem ho tahala ven z univerzity, když se přes den „společensky unavil“. Větrala jsem místnosti, když se ožralý pomočil do postele nebo na koberec, letěla jsem do jeho bytu v Dlhých dielech pokaždé, když mi telefonoval, že se loučí

se životem, abych ho našla buď ve vaně s pořezanýma rukama, nebo v posteli s otevřenou krabičkou antidepresiv. Nikdy se nepořezal tak, aby vykrvácel. Nikdy nespolykal tolik prášků, aby se otrávil. Dokonce ani nebylo třeba mu vypumpovat žaludek. Manipuloval s mým pocitem odpovědnosti, s tím, jak moc jsem mu chtěla být dobrou dcerou, s tím, že věděl, jak ráda bych od něj slyšela něco, co by zavánělo hrdostí nebo láskou. Zapřísahala jsem se, že už kašlu na jeho excesy, ale on věděl, že když si usmyslí, přiběhnu. Byl to chytrý, vypočítavý chlap, všichni si ho vážili, netušíce, že je to vlastně psychopat. Přednášel na vysoké škole, kecal o marketingu, který v životě v praxi nevyzkoušel, a studentky ho milovaly. Protože jim lichotil, pamatoval si jejich křestní jména a k těm přesporním se choval jako otec. Vždy uměl pomoci, když bylo třeba...

A do toho všeho potom umřel. Odklidil se na onen svět, aniž jsme si na tomto světě vyrovnali všechny účty, a já jsem sedmý bod ze svého seznamu vyškrtla. Ozdobně, ale není potřeba v tom hledat žádný skrytý význam. Prostě jsem měla čas ten škrť trochu vybarvit. Zároveň jsem byla nucená akutně řešit bod číslo pět, protože tupá bolest pod levým žebrem se stupňovala, přicházela stále častěji a Robo už nebyl ochotný dívat se na to, jak mi na čele vy-

stupují krůpěje studeného potu a snažím se nadechnout, abych do sebe dostala alespoň trochu kyslíku. Odvezl mě na pohotovost, tam mi stará doktorka dala infuzi, vynadala mi za to, že nemám obvodního lékaře („To jsem ještě nezažila, něco takového, aby měl člověk zdravotní kartu u sebe doma.“), a potom mě poslala na oddělení, aby mě mohli do rána pozorovat. (Netušili, že od té doby, co mám živnost, což bylo asi pět let, jsem si neplatila zdravotní pojištění, protože mi na to nezbývalo a Robo by mi peníze na drahé krémy proti vráskám a na kosmetiku nedal.)

Nezjistili nic.

Vůbec nic.

Vzali mi litry krve, třikrát jsem čurala do hnusné šampusky, s níž jsem potom musela projít čekárnou plnou lidí, výtěry mi brali z každého tělesného otvoru a matka zařídila i sonografii všeho, co se dá snímat ultrazvukem.

Nic.

Byla jsem zdravá jako rybička.

Až na to, že mě dvakrát za den popadl takový záchvat bolesti, že jsem málem umřela.

Ta stará doktorka, co mě přijímala na pohotovosti, později řekla, že to může být psychického původu. Stres, deprese nebo nevyrovnaný, nespokojený život se klidně můžou projevovat takovýmto způsobem. Jsou o tom

desítky studií. Jednou dokonce měli pacienta, který tři týdny nepřetržitě škytal, a pomohli mu až psychiatři. Jinak byl v pořádku... Neměla to říkat nahlas, protože když někdo nahlas pojmenuje můj problém, který se snažím před světem skrývat, cítím se jako nahý... Zrovna jsem se oblékala po další infuzi neidentifikovatelných vitaminů a minerálů, když to povídala mojí sestře, která na mě čekala.

„Nepůjdu k žádnému psychiatrovi,“ prohlásila jsem rychle. Jako malá holka, která se bojí, že ji tam stejně vezmou proti její vůli.

Sestra mě pohládila po vlasech.

„Zlato, možná to není špatný nápad. Psychiatr není jen pro dementy, může ti pomoci uspořádat si myšlenky.“

„Já mám v hlavě pořádek,“ zašeptala jsem, protože jsem se cítila trapně a před doktorkou, kterou jsem z nepochopitelných příčin zajímala, jsem nechtěla rozebírat svoje nitro.

Sestra mi podala svetr.

„Neříkám, že nemáš. Ale prožila jsi těžký týden. Otec a tak...“

„Nepotřebuju pomoc,“ znovu jsem jen zašeptala.

„Jsi si jistá?“

Přikývla jsem, protože se mi do očí draly slzy.

„Já jsem jen... nešťastná, víš?“ řekla jsem po-

tichu, třebaže to moje nitro už celé roky řvalo na plné koule.

Sestra přikývla. Věděla to. Věděla, že nejsem s Robem šťastná. I to, jak jsem nedočněná v práci. A taky to, že mi stále chybějí peníze. A láska.

„Pojď, půjdeme domů,“ zavelela a mrkla na tu starou doktorku. Myslela si, že mě k psychiatrovi dostane. Ale nic takového se jí nepodařilo. Proč? Stejně bych lhala. Tehdy ještě jo. Urputně a sebejistě bych hájila svoje já a očerňovala jen své okolí. Takže by se mnou neudělal nic ani doktor House. Teda kdyby byl psychiatr.

Ale v televizi, kde dělám produkční a kde je podivínů, psychopatů a zakomplexovaných lidí nejvíc na čtvereční metr v této zemi, mi kolegyně, která si svoje sebevědomí také jen namýšlela, podala papírek s telefonním číslem.

„Je nejlepší ve městě,“ hlesla spiklenecky.

Paní Irena odblokovávala negativní energie, smutky a deprese, kreslila numerologické tabulky a znala se s někým v zahraničí. Fakt, nežertuju. Dlouhé minuty poslouchala popis mých potíží, ptala se na podrobnosti a potom usoudila, že bolest souvisí s mým otcem.

„Ha!“ vykřikla jsem afektovaně. „Jaké překvapení!“

Paní Irena se zatvářila rozpačitě.

„Nerozumím vám.“

Afekt mě neopouštěl.

„Všechno zlé v mém životě souvisí s otcem. Všechno! Tak proč se divíme?“

Paní Irena mlčela a potom věcně prohlásila, že moje bolest je znakem toho, že otcova duše úplně neodešla z tohoto světa a má ještě nějaké poselství.

No jasně.

„Takže kdybych za vámi nepřišla, bodal by mě tím neviditelným nožičkem pod žebra do mé smrti?“ zeptala jsem se pobaveně.

„Ano,“ odpověděla bez náznaku úsměvu.

„Aha,“ zkysl ten pobavený úsměv na tváři i mně, a když paní Irena mlčela, byla jsem zvědavá, co se mnou zamýšlí. „Tak co uděláme?“

„Spojíme se s ním.“

Za sto padesát eur – nevím, jak tuto položku vysvětlím Robovi – se paní Irena spojila s mým otcem. S mým mrtvým otcem. Zapálila svíčky, takovým divným jakoby kadidlem pohybovala nahoru dolů, a když mi začala být zima, řekla:

„Je tady.“

Pokrčila jsem rameny, netušíc, co mám dělat. Paní Irena se na mě v nějaké hladině podobné alfa dívala a zhluboka dýchala.

„Chcete se ho na něco zeptat?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Nechci.“

„Dobře, dobře. Zeptáme se ho, co má na srdci on.“

Neslyšně pohybovala masitými rty, potom přestala a poslouchala.

Minutu.

Dvě.

Deset.

Dvacet.

Už jsem i zívla. Už jsem na její zdi našla každý kousek odloupnuté omítky. A na ubrusu jsem spočítala všechny skvrny a skvrnky od bůhvíčeho. Bylo to takové směšné ticho, znáte to, nechcete ztrapnit někoho, za kým jste přišli už v zoufalém stavu, když vám odborníci nedokázali pomoci. Ale je vám jasné, že před vámi se odehrává divadlo, kterému přihlížejí se zatajeným dechem jen opravdu přízemní duše v primitivní víře, že takové hovadiny mezi nebem a zemí fungují. Sto padesát eur v čudu a já jsem tam, kde jsem byla předtím.

Dvacet dva minut.

Věčnost.

Paní Irena znovu začala hýbat rty a pak se ve vteřině dostala z hladiny podobné alfa do normálního stavu.

„Váš otec toho má na srdci hodně, ale protože přenos myšlenek přes hranici života a smrti je velmi náročný, má pro vás jen jeden vzkaz.“

„A to?“ usmála jsem se.

Paní Irena se zatvářila důležitě, polkla, jako by se jí mluvilo těžce, a dramaticky zašeptala:

„Že vám odpouští.“

Trochu mě to zmátlo. Paní Irena mě tam nechala sedět ještě hodně dlouho, nevyhazovala mě.

Divné je, že bolest se od té doby nevrátila.

Kapitola třetí

Další věc, kterou byste o mně měli vědět, je, že jsem se narodila proto, aby se ze mě stala herečka. Divadelní, televizní, filmová, prostě všestranná herečka. Hlavně slavná, opěvovaná, zatracovaná, kontroverzní. Mám k tomu veškeré vlohy, postavu i grimasy. Umím se rozplakat do třiceti vteřin tak věrohodně, že to funguje na všechny kromě Roba, který ten trik už prohlédl, takže časem začal ignorovat i upřímné slzy. Což je škoda, protože těch je teď u mě mnohem víc... Když mluvím, tak gestikuluju, měním hlasy a umím dovést příběhy do logického vtipného konce tak, že se všichni baví. Miluju, když kolem mě stojí hlouček lidí a směje se mým šaškárnám. V práci i na mejdanech. Dokonce vím, že jsem vtipnější a zábavnější než ti, co mají doma na polici ceny, které dostali v kategoriích bavič, bavička roku, a dávám si velmi záležet, aby na to postupně přišli i ostatní. Mám ráda, když jsem středem pozornosti. Jako každá herečka. A jako každý člověk, který vyrůstal s moderní matkou při-

liš zahleděnou do sebe a setkával se s otcem, jehož posláním bylo vymazat z dítěte sebevědomí... Všichni muži, kteří mě kdy milovali, mě spontánně s láskou také oslovovali herečka. Ty moje herečko. Robo také. Na začátku. Postupně mu to začalo vadit, možná proto, že v mých historkách začal být hlavní postavou a ne vždy se lidi smáli jenom mně. Smáli se i jemu. Ale to nejde – žít s ním a neparodovat jeho posedlost zvířaty. On sám podle mě dělá ze svého povolání parodii. Veterinář, který se zajímá o psychiku zvířat. A o jejich inteligenci. A o to, proč jsou stehenní kosti netopyra tak slabé, že neumí chodit. No uznejte.

Herečkou jsem se nikdy nestala, a proto, samozřejmě, všechny slovenské herečky nenávidím. Jsou mi protivné, všechny do jedné mi připadají afektované a talentované jsou v mých očích jen ty, které jsou o hodně starší než já. Například Milka Vášáryová. A to je asi tak vše. Ani Paveleková není úplně v pořádku. Vím, že je to přízemní, zavání to komplexem a neschopností nadhledu, ale nemůžu si pomoci. Jsem přesvědčená, že mnohé jejich postavy ve filmech nebo seriálech bych zahrála lépe. V *Paneláku* nebo v *Ordinaci*. Jaká křeč jde někdy z té obrazovky! Do kina jsem na slovenské filmy přestala chodit úplně, protože mě šíří žárlivost a zlost, jak strašně hrajou... A to ani ne-

mluvím o pořadech, ve kterých se herečky snaží moderovat. Uááá. To je za trest.

„Nemůžu se na to dívat,“ prohlašovala jsem pokaždé u televize.

„Tak to vypni, zlato,“ odpovídal klidně Robo.

„Nevypnu, protože nevěřím vlastním očím,“ namítala jsem já a Robo mi už na to neřekl nic.

Četl si o potkanech, kteří se používají k vyhledávání výbušnin, protože jsou menší než psi, takže se vejdou do malých prostor. A hlavně, když se stane něco potkanovi, nikoho to nesere. Ale mě některé věci sraly strašně.

„Jak se na tohle můžou lidi dívat? Jak se jim TOHLE může líbit?“ křičela jsem na naši plazmovku a odpovědí mi byl potlesk a záběr do hlediště, ve kterém seděly hvězdy, co právě neúčinkovaly. Všechny jsem znala. Dělal jsem v televizi léta, takže jsem o nich věděla víc než dost. Ať se tam neusmívají a už vůbec ať se netváří jako nadlidi s talentem od Boha. Až na pár výjimek to jsou protekční týpkové.

„Nemůžou být všichni protekční, Deni, prosím tě, neztrapňuj se takovými prohlášeními,“ bránil je Robo.

„Nic o showbyznysu nevíš,“ odsekla jsem.

„Vždyť jsou to herci, zpěváci! Lidi je zbožňují, tak jsou v televizi! Každý má toho svého. Koho tam mají ukazovat, když ne je?“

Robo byl strašně pragmatický. A strašně

naivní. Myslel si, že když je někdo herec, tak je zákonitě dobrý herec a patří tam. Do divadla nebo do seriálu. Anebo do filmu.

Jistěže měl pravdu. Kdybych tam seděla u stolku v přední řadě a kamera by mě každou chvíli zabírala, nebo kdybych dokonce stála na pódiu, byli by to všichni moji nejlepší kamarádi. Ale já je nenáviděla. Protože jsem mezi ně nepatřila. Protože jsem se nestala herečkou.

No a nestala jsem se jí z velmi prozaického důvodu. Neumím říkat r. Ani jako samostatné písmenko, ani ve slově. V některých slovech říkám r jakoby hrdlem, v některých se mi jazyk dostane téměř do správné polohy, ale potom z toho vyjde divný zvuk, který často slova a věty deformuje. Jsou dokonce slovíčka, kde hlásku r prostě vynechávám, neboť mi tam nejde ničím jiným nahradit, a během let se nashbíraly i výrazy, které v mojí slovní zásobě neexistují. Ignoruju je. Protože je neumím vyslovit.

Ratrak, rarita, rohlík, erární, rozprostřít, programátor, mrdat, prokypřit, různorodost, rebarbora, rozbabrat, retardace, revír, rešerše, krk.

Mám je všechny zaznamenané v zeleném diářku, který nosím pořád u sebe, jelikož jejich množina stále roste. Ta slova nemají žádnou souvislost, když se na to dívala logopedka, kterou jsem vyhledala v pětadvaceti letech,

jen zavrtěla hlavou, že neschopnost vyslovit je správně je jen v mojí hlavě. Mám tam blok. Ale i přesto, že jsem přišla o dvacet let později, než jsem měla, byla ochotná se mi věnovat. Strkala mi pod jazyk tužku, musela jsem celé hodiny opakovat tdpaslík, tdlo, tdám, tdáva... a s malými dětmi, se kterými jsem se v její ordinaci potkávala, jsem si vyměňovala zážitky z toho, jak je to těžké. Nejhorší byly domácí úkoly. Každý večer jsem nahlas četla s tužkou pod jazykem celé texty i pětkrát za sebou, čímž se můj tehdejší přítel nejdříve velmi bavil, pak ho to otravovalo a nakonec jsme se rozešli. Dostal ze mě zvláštní jazykovou fobii. Pokaždé, když mi chtěl něco říct, začal ráčkovat. Pronikavě a velmi důrazně. Mě to uráželo, protože se mi nezdálo fér, že se mojí vadě řeči vysmívá. On tvrdil, že to nedělá vědomě, že ho to hrozně mrzí, že je asi poblázněný z mých věčných domácích cvičení. Vždy jsme se udobřovali sexem, fantasticky líbal a tvrdil, že taky líbám fantasticky a při této činnosti mám jazyk přesně v těch polohách, kde má být. To bylo milé. Jenže když mi potom plný vášně řekl, že mám krásná ňadra, a obě r se mu vydrala z hrdla, a ne zpoza předních horních zubů, jak je normální, moje libido zamrzlo a už se nedalo nastartovat. Definitivně odešlo, pokud se jednalo o něj.

Aspoň jsem se mohla věnovat procvičování souhlásky, která v abecedě následuje po p, a zdálo se mi, že mi to jde docela dobře. Kromě toho, že jsem ještě chtěla zkalit vody showbyznysu, jsem měla v úmyslu dát matce k Vánocům fantastický dárek. U stromečku jí odříkám všechna slova s r. S excelentní výslovností!

Jenže ono je to tak, že když r jakžtakž nacvičíte a docela se k němu přibližujete, musí vám přeříznout uzdičku pod jazykem, která v některých případech brání ve správné výslovnosti. Já jsem, samozřejmě, byla ten případ, nikdy nemám nic jednoduché, tak mi logopedka vysvětlila, že mi tu uzdičku natrhne, nikoli nařízne, aby se rána vyhnula žilám, ale hned po tom, co to udělá, musím i přes značnou bolest začít mluvit, protože jinak mi hrozí, že to špatně sroste a do konce života budu mluvit jako dement.

„Krucí, co je to za řezničinu?“ zeptala jsem se zděšeně a ona rozhodila rukama.

„Dělám, co můžu, Deniso.“

Natáhla si hygienické rukavice, nasadila profesionální úsměv a sedla si proti mně.

„Připravená?“

Odpověděla jsem, že na to nebudu připravená nikdy, a ráčkování nebo odborně rotacismus je součástí mé osobnosti a seru na to, jestli mi má někdo natrhávat uzdičku pod jazykem.

Odešla jsem.

Stejně jako odešla od logopedky moje matka, když mě tam na doporučení učitelky ve školce dotáhla. Abychom něco nepodcenily. Měla jsem říct asi deset slov, ve kterých bylo mnou nezvládnuté písmenko, logopedka prý moudře příkyvovala a potom prohlásila:

„No pojd', Denisssko, sssnad se to naučíme.“

Matka říkala, že tak hrozné sykavky nikdy v životě neslyšela, a už se tam se mnou nevrátila. K té paní logopedce, proslulé široko daleko. Matka nedělala z mého ráčkování vědu, pokrčila rameny, že žít se s tím dá, takových bylo a bude, přece to není nemoc. Věci se mají brát takové, jaké jsou, není třeba tlačit na pilu, když nejde o život. A měla pravdu, kromě několika hnusných dětí a mého otce se mi kvůli tomu nikdo nikdy nesmál. I když život mi to ztrpčovalo od chvíle, kdy jsem musela vyslovovat celé své jméno, protože moje příjmení bylo za svobodna Pršová a málokdy ho dotyčný, kterému jsem se představovala, zachytil napoprvé. Ještě horší bylo, když jsem otce táhla z hospody domů, byl úplně namol a já jsem dispečerce taxislužby do telefonu říkala, že potřebuju auto na jméno Pršo.

„Jaké jméno?“

„Pršo.“

„Jak?“

„Pršo.“

„Aha.“

Cvak a taxík nikde, protože si vždy mysleli, že nakonec chceme jít pěšky. Idioti.

Když jsem měla příliš velké deprese, matka si brala na pomoc Francouze, říkala – podívej se, celá Evropa jim závidí to jejich nádherné r, využij to ve svůj prospěch a nauč se francouzsky. A já se vždycky do nějakého kurzu přihlásila, ale potom mě ta největší depka přešla a bylo po učení. Ale jeden kurz si pamatuju. Začínal poměrně komickým vysvětlením francouzského „ráčkování“. Prý jeden z králů měl tuto vadu řeči, a když se mu chtěli jeho dvořané a poddaní zalíbit, snažili se jeho jazykový projev napodobovat. Zažilo se to do takové míry, že to zůstalo v úředním jazyce dodnes.

No pěkná blbost.

Muži v mém životě se galantně tvářili, že moje ráčkování neexistuje, ale měla jsem milence, kterého vzrušovalo, když jsem mu v posteli říkala, že je silný jako rolls royce anebo výstavní kus jako labrador. Panebože, byl hotový do minuty! Nevím, jestli z toho, že se mu to tak líbilo, nebo z šoku, jak zdeformovaně se tato slova dají vyslovit. Těsně před Robem jsem chodila s Alešem. Byl umělecký fotograf, jehož fotky nikdo nikdy neviděl. Nosil delší

vlasý a na krku kožený řemínek s malou lahvičkou, ve které plavalo zrnko rýže. Na tom zrnku bylo napsané jeho jméno a mně vždycky připadalo směšné, s jakým patosem nosí tenhle intelektuál laciný suvenýr, jaký se dá koupit v každém přímořském městě. Tvrdil, že ta rýže je jeho ochranné čchi. Vášnivě se totiž věnoval dvěma věcem. Feng šuej a sexu. Nebo jejich kombinaci. Když za mnou chodil do bytu mojí matky, dotýkal se bříska prstů všech dřevěných věcí, které jsme měli, aby vnímal jejich vibrace. Víc se mi líbilo, když vibroval ve mně, protože umění tělesné lásky ovládal dokonale. Znal celou Kámasútru a já jsem měla po každém milování slušně namožené svaly a zpocené vlasy, takže jsem tajně začala chodit na pilates, abych byla pružnější a schopná vykonávat akt lásky v krkolomných polohách. Bylo to fakt dobré, až na to, že byl posedlý mými orgasmy, kterých se při stojce dosahovalo opravdu dost těžko, takže jsem často sahala po svých hereckých schopnostech. Což jsem dělat neměla, protože časem nabyl dojmu, že stačí se mě dotknout a už lítám rozkoší v oblacích. Zabiju se, když jsou moje výkony tak přesvědčivé? Tenhle chlap mě měl opravdu rád, moje tělo, moji povahu, dokonce jsem si myslela, že moje ráčkování zcela přehlíží. Spletla jsem se. Když mě jednou miloval po-

divným způsobem, který se víc podobal lékařské prohlídce než sexuálnímu styku, zeptala jsem se:

„Co to děláš?“

On se zatvářil tajemně, dal mi pusku do vlasů a zašeptal:

„Hledám bod G.“

„Bod G?“

„Ano, tvůj bod G. Každá žena ho má někde jinde.“

„Aha.“

„Víš, kde ho máš?“ vzhlédl ke mně.

Zavrtěla jsem hlavou.

Vítězoslavně a trochu blahosklonně se usmál. Nahý, hezký muž s popsanou rýží na krku nade mnou.

„Tak se k němu společně dopravujeme...“

Dokonce na mě mrknul. Spiklenecky.

„Poslouchej,“ řekla jsem, stále pohybující pánví nahoru a dolů, „bod G neexistuje. Jsou to jenom kecy. Je to téma pro redaktorky ženských časopisů. Neexistuje bod G. Existuje jenom dobré nebo špatné šukání.“

Osobně preferuju slovo mrdání, ale neumím ho vyslovit.

Přestal ve mně vibrovat a důrazně prohlásil:

„Najdeme tvůj bod G.“

„Aleši, bod G neexistuje. Nikdo ho nikdy ne našel. A jestli se tím budeme ještě deset vte-

řin zabývat, z tohohle dobrého šukání se stane špatná příhoda.“

Do té doby to byl docela otevřený muž, přístupný jakékoli komunikaci. Tehdy nepochopitelně přestal vykonávat naši oblíbenou činnost, začal se oblékat, což nebylo snadné, když nebyl úplně klidný, ehm, víte, co tím myslím, a divoce gestikuloval.

„Ty taky neumíš vyslovit r a neznamená to, že písmeno r objektivně neexistuje!“

Tak, a mám to. Měla jsem se radši kousnout do jazyka. Ale to bych si ho mohla ukousnout a už bych nedokázala říct vůbec nic...

S Alešem jsme se tenkrát ještě nerozešli, vůbec ne, dokonce jsme ten bod G nakonec našli. Teda zahrála jsem, že ho našel, aby byl klid. Trochu víc sténání a zrychleného dechu. A bylo po problému. O pár týdnů později, když už mi lezlo na nervy, jak urputně můj údajný bod G masíruje, jsem potkala Roba. Ale k tomu se ještě dostanu.

Abyste měli ucelenější obrázek o tom, jak moc jsem chtěla být herečkou, měli byste vědět, že přes to všechno jsem si podala přihlášku na konzervatoř. Kupodivu mě nikdo nezarazil, možná proto, že jsem byla opravdu číslo. Šla jsem na přijímačky, moje sestra mi totiž vsugerovala, že pokud jsou v té komisi normální lidi, tak mě vezmou, protože jsem šašek. A na he-

rectví musí být šašci, nikoli krasavci a krasavi-
ce. Dneska už vím, že to není docela pravda, ne-
boť z krasavců se dají udělat šašci, naopak to
moc nefunguje. Ale tehdy jsem předstoupila
před přijímací komisi, čtrnáctiletá, v kapsáčích
a s veselým výrazem ve tváři, přesvědčená, že
ráčkování není překážkou.

„Takže vy jste...“

„Denisa Pršová.“

Čtyři přikývli, pátý podezíravě zvedl hlavu.

„Vy jste dcera docenta...“

„Ano.“

Všichni přikývli.

„A chtěla byste studovat obor...“

„Herectví,“ usmála jsem se.

Už to zaregistrovali tři.

„Připravila jste si něco?“

„Ano, připravila jsem si prózu od Kláry Ja-
runkové.“

Všeobecné zděšení.

Nadechla jsem se, že teda zarecituju, ale za-
stavila mě čísi ruka ve vzduchu.

„Promiňte... Počkejte chvílku... Vy ráčku-
jete?“

Určitě jsem se začervenala a přikývla jsem.

„No, trochu.“

Ten, co mě rukou zastavil, se začal smát,
nahlas a rozpustile, postupně se přidávali
ostatní.

„Tak to jsem ještě neviděl... něco takového jsem na téhle škole ještě nezažil...“ slyšela jsem pobavené povzdechy a ta ruka ve vzduchu udělala gesto, dost, dost, už bylo zábavy až až, máme tu i relevantní uchazeče.

Strašně se mě to dotklo. Řvala jsem.

Otce se strašně dotklo, že jsem mu udělala ostudu. Řval na mě.

Matka se jemně dotkla mé uplakané tváře, pohladila mě a řekla, že plnění snů je dlouhá cesta, ať už tolik neřvu.

Sestra, která byla v prváku na gymplu, mi tajně podstrčila frťana. Vaječný koňak. Zlatá. A na znamení solidarity se mnou vydržela ráčkovat celý následující víkend. Kdyby se to stalo dnes, argumentuju Igorem Barátem v televizi nebo Laskym, co zpívá ve skupině Para. Nejsou o nic horší než ti, co umí se špičkou jazyka zacházet obratněji...

No nic. Bylo mi jasné, že herečka ze mě nebude. Alespoň ne legálně, před světem. Jako produkční jsem sice součástí jejich světa, patřím tam, kam jsem vždycky patřit chtěla, ale jsem v trochu jiném levelu, nejsem ta, na niž svítí reflektory, jsem ta, která diriguje osvětlovače, kam mají reflektory mířit. Znímám hereček a také bych je chtěla mít, ale nikdy bych si nepomohla, protože v podstatě nikoho nezajímám. Jsem jen veselá, bláznivá

Denisa, která poskakuje u výroby a utahuje si ze sebe i z ostatních. A když na sebe upozorním, to je jedno čím, například novou barvou vlasů, třemi deky navíc nebo slzami kvůli Robovi, reagují upřímně. Pochválí, politujou, poradí. S láskou. Protože s nimi nesoutěžím. Nemůžu jim vyfouknout flek. Jsem jejich produkční. Jedna z nejlepších, seženu i čerta, jak říkají režiséři, ale produkční. Tečka. Víím, jak vypadají herečky nenalíčené, víím, která má co kde vpíchnuté, nařezané a uměle vytvarované. Dokonce znám jejich opravdové konfekční velikosti, ne ty, na které si před fanoušky hrají ve stahovacích punčocháčích, co jim nosí stylistky... Ony mě kontaktují, když se jim zpozdí honoráře nebo když potřebují při líčení zábavné historky a nové drby ze zákulisí. A potom ještě tehdy, když mě chtějí v boji s nějakou další herečkou dostat na svoji stranu. A tehdy, když je těsně před předáváním sošek OTO nechá přítel a nemají tam s kým jít. Jsem tam jako jejich nejlepší kámoška. Na kterou zapomenou hned po prvním zablesknutí fotoaparátu z *Nového času*... Nenáviděla jsem je, protože jsem jim záviděla práci, která měla být moje. Kdyby existovala spravedlnost. Ale jak moje matka píše ve svých knihách, život není fér, a čím dřív si na to člověk zvykne, tím dřív bude šťastnější.

To se jí řekne. Mojí matce.

Z ráčkujících lidí, které znám, jen Václav Havel nemá ve svém celém jménu ani jedno r. Možná proto to dotáhl až na prezidenta. Protože měl v komunikaci aspoň chvíli manévrovací prostor... My všichni ostatní jsme postižení tím, že musíme svoje identity komolit způsobem nám vlastním, a tak se prozradíme už při prvních formalitách. Vždy když mi na mejdanu číšník nerozuměl, že chci „krvavou Mary“, jsem se zapřísahala, že se provdám pouze za muže, který má jednoduché, „bez-erkové“ příjmení, abych měla aspoň při formalitách svatý klid.

Takže když jsem potom v baru pod Michal-skou bránou potkala vysportovaného vysokého chlápka s tequilou v ruce, který se ke mně nakláněl a na moji otázku, jak se jmenuješ, odpověděl: „Róbert Dírer,“ mávla jsem rukou a odpálila ho:

„Tak to si, kamaráde, my dva moc nepokecáme!“

Kapitola čtvrtá

Robo mi říkával, že nevím, co chci, ale určitě nechci to, co zrovna mám. Ať je to cokoli. I věc nebo zážitek, po nichž jsem možná toužila minutu předtím, než jsem je dostala. Najednou mě netěšily. Naopak. Otravovaly mě. Prý.

„Je to z tvé strany alibismus,“ zněla má odpověď v kuchyni ten večer, když jsem přišla od paní Ireny, která mi prapodivným způsobem předala vzkaz od mého mrtvého otce.

„Celá tahle tvoje teorie je jeden velký alibismus.“

„Proč, Deni?“

„Protože místo abys přemýšlel, jak mě udělat šťastnou, mávneš rukou, že se mi stejně ničím nezavděčíš, a vykašleš se na to.“

„Po tolika pokusech, zlato, by to už vzdal každý.“

„Po jakých pokusech?“

„Vidíš?“ podíval se na mě pobaveně. „Nedokážeš si vzpomenout na nic, co jsi ode mě dostala z lásky.“

„Ale to je tvůj průser, Robo.“

„Ne, to je tvoje sobeckost,“ odpověděl vyrovnaně.

„Já jsem sobecká?“

Unaveně vzdychl, jak vzdychají rodiče, když se svou třináctiletou puberťačkou tisíckrát probírají téma diskotéka ano – ne.

„Můžu dělat cokoli, Denisko, nikdy nejsi spokojená.“

„To není pravda.“

„Je to pravda.“

„Protože mě vůbec neznáš!“ zvýšila jsem trochu hlas.

„Sama sebe neznáš, v tom to celé je.“

„To jsi celý ty, všechno vyřešíš za vteřinu! Víím přesně, po čem toužím! Ale to bys musel žít se mnou, a ne vedle mě, abys to věděl i ty!“

Přikývl. Tento scénář už znal. Dal si do hrnku s vařící vodou sáček mátového čaje a citlivě zkusil zahnat pohromu.

„Deni, musíme to znovu rozebírat? Mám tě rád. Co víc potřebujeme?“

„Ale já takhle nemůžu žít!“

„Jak?“

„Takhle! Bez lásky.“

„Už jsem ti říkal, že tě mám rád.“

„Ale já to necítím.“

Jednou rukou si promnul tvář, druhou míchal tři kostky cukru, které cinkaly v čaji.

„Jak bys to chtěla cítit, Denisko?“

„Nevím, to se nedá nadiktovat.“

Pokrčil rameny.

Rozplakala jsem se.

„To ti mám říkat, co máš dělat, abych cítila, že mě miluješ?“

„Hlavně neplač, Deni.“

„Nedostávám od tebe dárky, nezajímáš se o mě.“

„Včera jsem ti dovezl z Vídně Kit Kat XXL, tvrdíš, že Kit Kat miluješ, a ani ses na něj nepodívala.“

„Neměla jsem chuť.“

„Ani jsi nepoděkovala.“

„To není pravda.“

„Je to pravda, Deniso.“

„Někdy by mi stačila obyčejná pusa.“

„Dám ti pusu vždy, když odcházím a když se vrátím domů.“

„To se nepočítá, takové pusy.“

„Aha, to se nepočítá.“

V tomto stadiu rozhovoru už byl Robo otrávený, ale stále věcný, s nadhledem a s neproniknutelnou maskou na tváři. Nerad se hádal a hlavně, časem přišel na to, že nemá význam se se mnou hádat. Protože v podstatě neexistoval předmět hádky. Nebylo o čem se hádat. To jenom já měla v sobě nahromaděnou životní nevyrovnanost, která byla odpradávná mou nejlepší přítelkyní, a nepochopitelně jsem se

snažila z toho labilního stavu ve svém nitru obvinít okolí. Matku, lidi v televizi a Roba. Ten byl první na ráně.

Často. Velmi často.

Nemohla jsem si pomoci. Vidět ho, jak klidně stojí v kuchyni u linky, krájí si sýr, čte si přitom něco o tajemství krokodýlího smutku, zapijí to čajem a přitom odpovídá na celé věty papouška šedivého zvaného žako, který je strašně inteligentní a s nímž se nenávidíme – to byl olej na můj neklidný duševní oheň. Potřebovala jsem si rýpnout. Dostat ho do stavu, kdy nebude v pohodě, tak vyrovnaný. A vůbec nevím proč. Protože jsem mu ten klid záviděla? Protože jsem ho za to nenáviděla? Tak jako nenávidím herečky za to, že hrají MOJE role? Nevím. Vždyť ho mám ráda, a když někdy přestřelím, leknu se, že ho ztratím, že mu to začne lézt na nervy a najde si normální, vyrovnanou holku... Ale nedokážu se zastavit... Když se do toho dám, neskončím. Ženou mě vpřed nepředvídatelné, ničím nepodložené emoce, zatímco on přemýšlí tím, čím se přemýšlet má. Hlavou.

„Jsem nešťastná. Nešťastná,“ začala jsem přitvrzovat, protože Robo zůstával klidný a relativně v pohodě. Nelžu, opravdu nevím, kdy jsem byla naposledy šťastná. A vůbec si nevzpomínám, jaké to bylo.

„Už zase?“ ztěžka si sedl k masivnímu kuchyňskému stolu.

„Jak už zase? Ty se nestydíš, že ti vlastní žena říká, že je s tebou nešťastná?“

Hluboký povzdech.

„Nemáš proč být nešťastná, Deni.“

„Mám!“

„Ty prostě nechceš být šťastná!“

„Chci být šťastná!“

„Tak buď!“ rozhodil rukama. „Buď!“

„Ale...“

Robo už zvyšoval hlas, věděl, že jsme se zase ocitli ve slepé uličce, a chtěl to ukončit. Aby měl klid. Ode mě? Od nás?

„Začni u sebe, Deniso, podívej se na svoje chování. Máme všechno, jsme zdraví, a ty máš pořád nějaký problém!“

„Protože láska...“

„Co protože láska?“

Mávla jsem rukou, jako že škoda slov, slzy se mi řinuly po tvářích, křivda mi vyrážela z každého póru.

„Ani ty to s projevy lásky nepřeháníš,“ dodal potichu.

Jeho slova mi nikdy nepronikla do mozku, aby je zpracoval a abych si uvědomila jejich význam. Jeho slova mířila vždy přímo do srdce, které nepřemýšlí, protože to neumí, takže reaguje špatně. Úplně špatně. Pokud jde o ro-

zumné argumenty. Možná kdybych byla kreveta a měla srdce v hlavě jako ona, možná by to celé bylo jinak... Ale kdo by chtěl krevetu za ženu, že ano.

Vzlykala jsem. Už trochu hystericky. Tohle si přece nemůžu nechat od chlapa líbit. Od Roba! Který by mě měl nosit na rukách!

Stála jsem tam, ramena se mi otrásala pláčem a Robo seděl dva metry ode mě u kuchyňského stolu a koukal do časopisu o plazech, kteří dávno vyhynuli. Kdyby to byl časopis o naší vyhybnulé lásce, ani by ho neotevřel.

„Vidíš?“ zašeptala jsem dramaticky. „Stojím tu, pláču a ty mě ani neobejmeš.“

Robo zvedl hlavu, zavrtěl jí, pobaveně i unaveně se usmál a řekl:

„Protože kdybych to udělal, odstrčíš mě.“

„No jasně,“ dala jsem si záležet na ironickém podtónu.

Jasně že měl pravdu.

Dlouho jsme si hleděli do očí. Robo tam měl lásku, dnes už to vím, ale já její záblesky neviděla, zmítala jsem se v občanské válce svých nervů, emocí, potřeb a útržků zdravého rozumu. Bily se navzájem, každý každého, a výsledkem jsem byla já.

Nestálá v náladách, labilní v citech, ale neústupná v požadavcích něčeho, co jsem nedokázala definovat...

Ten večer jsme strávili odděleně. Já v ložnici se svými diáři, které jsem kropila slzami, Robo v obýváku, odkud občas zaskřehotal papoušek, který z kuchyně do ticha sem tam, věrně napodobuje můj hlas a intonaci, vykřikoval:

„Ale já jsem nešťastná! Ale já jsem nešťastná!“

Do svého růžového zápisníčku, který jsem dostala od sestry a který je vykládaný malými třpytivými kamínky od Swarovského, jsem si tu noc na stranu třicet čtyři napsala:

Co mi dnes, přesně tři roky po svatbě, vadí na Robovi:

1. *Že už mě neobjímá a nelíbá.*
2. *Že je úzkoprsý, co se týká peněz, a neumí si je užít.*
3. *Že ho nezajímají moje umělecké sklony, nechte moje básničky a opravuje mě, když vyprávím naše společné historky.*
4. *Že podrobně studuje reklamní letáky z Hornbachu a Baumaxu.*
5. *Že když sním o tom, jak bychom mohli jet v létě navštívit moji kamarádku Soňu do Austrálie, řekne: „Brzdi, Deni, brzdi. Nemáme splacenou hypotéku.“*
6. *Že si mile povídá i s prasaty, když je jde očkovat, a když mu volám do práce, dává mi*

SVĚT MI JE DLUŽNÝ

k telefonu křečka, o kterém si myslí, že mě má rád, a když ho pozdravím, zlepší se mu nálada.

7. Že sleduje Kutil s. r. o. a směje se u toho.

8. Že miluje našeho papouška víc než mě.

Kapitola pátá

Robo byl v tom baru pod Michalskou bránou s partou kamarádů z dětství. Jeden z nich se měl následující den ženit, ale dodnes netuším, který to byl, protože všichni vypadali stejně opile a objednané striptérce cpali bankovky nejdřív do podprsenky a potom za okraj kalhotek beze studu a intenzivně. S bojovými pokřiky typu:

„Pojď, kočko, nenech se prosit, uaaaááá-oooááá.“

Robo vypadal nejstřízlivěji, a to neříkám proto, že jsem si ho později vzala, spíš proto, že se té lidové zábavy aktivně nezúčastňoval. Stál poblíž našeho stolu s tequilou v ruce a vesele se smál svým kamarádům. Vystačil si sám, uchechtával se, a vždy když si dívka svlékla další ze svých sporých svršků, spolu s námi všemi zatleskal.

„Nevěřím, že se dívám na striptýz,“ pronesla moje sestra, když před burácejícím publikem padly na podlahu i kalhotky. „Nevěřím, že dokonce i tleskám.“

Smála jsem se nahlas s očima upřenýma na divoký tanec hezké mladé holky a moje sestra pokračovala:

„Tohle je zločin proti ženskému tajemství. Lidstvo je deformované.“

I ona pila tequilu, při rituálu s citronem vy-
padala elegantně, a i když jí vypila hodně, ne-
měla kalné oči a pohybovala se koordinovaně.

„Jsem spolupachatel... Je to strašné, ale je to tak.“

Chvíli mlčky sledovala nahou ženu, která měla na bradavkách nalepená stříbrná srdíčka, a potom se mě zeptala:

„Není jí zima?“

A ta nahotinka, jako by ji slyšela, se začala pohybovat divočeji a zuřivěji, možná opravdu proto, aby se zahřála, jenže to už nevypadalo vkusně a chutně, to už hraničilo s nechutným napodobováním všeho, co lidé dělají ve svých ložnicích, a moje sestra se ušklíbla. Pokrčila jsem rameny. Štětka je jenom štětka.

Robo si nás všiml, udělal pár kroků ke stolu, kde jsme seděly, a aby přehlušil hlasitou hudbu a rozvášněné fanoušky striptýzu, zakřičel:

„Sorry, ženský, nemohli jsme vědět, že ob-
jednáváme takovou divočinu.“

Díval se přitom na mě, já jen krčila rameny, příkyvovala a pohled mi stále zabíhal k běsnícímu tělu na pódiu, potom jsem řekla, že to ne-

vadí, ale sestra od něj chtěla vědět, co se mužům na té ženě líbí. Robo pokrčil rameny.

„Všechno.“

„Všechno?“ zvedla moje sestra obočí.

„Tady a teď všechno. Má svůj úkol – dělat přesně tohle.“

Sestře to úplně stačilo, ukázala na prázdnou židli vedle nás a Robo se posadil. Zeširoka se na nás usmál, a když jsem se ho zeptala, co je zač, představil se.

Takže Robert Dírer. Zvěrolékař.

To se může stát jenom mně...

Tento muž mě dostal sám sebou. V životě jsem nepotkala vyrovnanějšího chlapa. I můj otec, který se jinak vysmíval každému mému příteli, si od něj držel ostražitý odstup, možná proto, že byl o hlavu menší než on, možná proto, že Robo se choval slušně, ale chlapsky. Nikdy nebyl jeho kamarád, jako by vycítil roky napětí, které jsme měli s otcem za sebou, a přirozeně se postavil na moji stranu. Otec si před Robem nikdy nedovolil ani náznak zlomyslné poznámky, a když mě potřeboval ve svých opileckých deliriiích zneužít, neodvážil se zavolat na domácí telefon. Nikdy. Vždy mě obtěžoval jen přes můj mobil.

Robo byl jediný člověk na tomto světě, před kterým měl respekt. A kterého se tak trochu bál.

Jak jsem později zjistila, Robo vzbuzoval respekt nejen u něj, ale i u svých klientů, kteří k němu chodívali se svými normálními i podivnými zvířaty. Jeho ordinace byla plná obrázků živočichů, o nichž jsem nikdy neslyšela, grafů, tabulek a časopisů v jazycích, které jsem nedokázala identifikovat. Měl tam CD přehrávač, do něhož před vyšetřením vkládal cedéčko s oblíbenými zvuky svého pacienta (a plno dobrot, které rozdával, když se zvířátka chovala slušně). Na začátku našeho vztahu jsem za ním chodívala často, líbilo se mi, jak si se zvířátky povídá, hraje, jak zná jejich zázemí a ví o tom, s kým, kde a jak žijí, jak jim dokáže naslouchat... A hlavně jsem obdivovala, jak dobře to umí s majiteli, kteří byli vy stresovaní víc než ty němé tváře.

Když jednou tahal z velkého psa asi páté klíště a jeho jedenáctiletá panička usedavě plakala, hrál s ní hru, kolik let by klíštěti trvalo, než by vysálo všechnu krev ze slona. Čistě teoreticky. Než se systémem víc, mnohem víc, míň, mnohem míň dostali k číslu čtyři sta sedmdesát, pes měl kůži bez havěti a mohli jít spokojeně domů.

„Kdyby jí nebylo jedenáct let, ale třicet, stačilo by jí povědět, že prase má třicetiminutový orgasmus. Na pár minut by ji to tak šokovalo, že by netušila, co s jejím miláčkem provádím,“ smál se. Poznamenala jsem:

„Šťastná prasata.“ A on, že nejsou šťastná, neboť jim stavba těla neumožňuje zvednout hlavu, takže takové prase nikdy v životě nevidělo oblohu. Na co je praseti takový orgasmus, když si nemůže užít romantiku?

No nezamilujte se do takového chlapa...

V zadní místnosti měl Robo křečka, který prý každou noc naběhal ve svém kole osm kilometrů.

„Měřil jsem mu celkovou dráhu třikrát. Má to spočítané na metr přesně,“ tvrdil mi Robo, když ho bral něžně do ruky a seznamoval mě s ním.

„Podívej, tohle je Denisa, líbí se ti?“

Křeček mi vběhl do dlaně, trochu mě kousl do prstu, Robo se zaradoval, že si mě oblíbil, a já se viděla na infekčním na Kramárech, jak mi dávají injekce do břicha.

„Nemá vzteklinu?“ zeptala jsem se opatrně, protože jsem ho nechtěla urazit, a on klidně odpověděl:

„Myslím, že ne.“

No bezva.

Dlouho mi jeho absurdní praktiky vyrážely dech – měl speciální kurz na masáže vystresovaných zvířat, sledoval rozdíly v chování zvířat na venkově a ve městě a v rámci volného času si zažádal o grant na výzkum netopýrů.

„Netopyři?“ nakrčila jsem zhnuseně čelo.
 „Koho zajímají netopyři?“

„Mě,“ usmál se a dodal: „Chci dokázat, že jsou to inteligentní tvorové, a chci přijít na principy jejich chování.“

„Například na co?“

„Například vždy když vylétávají z jeskyně, zahnou doleva. A vůbec netušíme proč.“

„Zajímavé,“ dala jsem si záležet na ironii, ale Robo ji nevyčítal.

„Že?“

Robo se angažoval i v ochraně zvířat. Nebyl vegetarián, na to byl příliš velký labužník, ale důsledně šel po každém, kdo se o zvířata nestaral tak, jak měl...

Doma měl Robo kočku. Černou až modrou, vznešenou a krásnou. Nestihla jsem se s ní seznámit, protože když jsme k němu po třech týdnech známosti vešli, Robo to nevydržel a okamžitě mi sahal pod tričko. Cítila jsem to stejně, dost bylo osahávání v ordinaci, dost bylo líbání v kině, oba jsme to chtěli a oba jsme byli zvědaví, jaké to bude, až se ochutnáme fyzicky. Robo byl vysoký, dobře stavěný a silný, já měla za sebou románek s Alešem a absolvované hodiny pilates, takže předpoklady byly slušné. (Abych byla přesná, románek s Alešem jsem v té době neměla úplně uzavřený, ale o nic nešlo. Jen o pár sexů na lampě víc.)

Robo byl dobrý a drsný milenec, vzal mě do náručí, odnesl na gauč, kde si mě posadil na klín tak, aby měl moje ňadra přímo před svým obličejem, začal se mi věnovat a vůbec se nezdálo, že by chtěl pokračovat v tom rychlém tempu, v jakém si mě přinesl z předsíně, naopak. Líbal mě důkladně, dlouho a velmi soustředěně. Bavilo mě to s ním. Od začátku. Užívala jsem si to, slyšela jsem, jak se z mých úst derou slastné vzdechy, a když mi Robo pod sukni stáhl kalhotky, abychom to vyzkoušeli jako skuteční dospěláci, spatřila jsem ji. Seděla asi metr od nás, nepohnutě, s hlavou otočenou k nám.

„Kočka,“ zašeptala jsem přerývaně mezi vzdechy, „dívá se na nás kočka.“

„Co?“ Robo nebyl soustředěný, chápu, chápu, ale já mu otočila hlavu tak, aby ji viděl, a on jen nervózně odfrkl:

„Murka je slepá, neboj se.“

No paráda. Murka je slepá.

Sledovala jsem ji celou dobu, co jsem se zvedala a klesala, co jsem cítila Robův horký dech a jeho polibky na krku, celou dobu, co mě polévalo horko z toho, že jsem narazila na dobrého a dobře vybaveného milence, kterého jsem navíc začala bezhlavě milovat... Sledovala jsem ji a zdálo se mi, že se nám vysmívá, že vůbec není slepá, že vidí i za roh a všechno to

jenom hraje, aby mohla být svědkem věcí, do kterých jí nic není. Sledovala jsem ji, tu mazanou hnusnou kočku s elegantním výrazem, a nesoustředila se na to, že Robo se mnou vstává. Chtěl jít do ložnice. Očividně. Bylo to odvažné na to, že jsme se intimně znali asi deset minut, musela jsem se nejdřív zapřít nohama o gauč a potom se s nimi zaháknout o něj, abychom zůstali spojení (Aleši, Aleši, Aleši – už vím, proč jsem tě měla v životě potkat). Jenže moc mi to nešlo, protože ta hloupá kočka mi ubírala na síle i na kreativitě, cítila jsem se, jako by mě někdo snímal ultrazvukem. Tak jsem ve chvíli, když byl Robo už už narovnaný, ztratila balanc, příliš se zaklonila a Robo, který ještě nezískal rovnováhu, mě nestačil zachytit. Ve zlomku vteřiny jsme spolu spadli na labilní konferenční stůl, někde během toho pádu se ze mě Robo vysmekl a pak už jsem jen slyšela rozbité sklo, cítila tupý náraz, jak jsem hlavou udeřila o vzdálenější hranu stolu, a vykřikla bolestí, protože na mě celou vahou dopadl Robo.

Jen v tričku a se ztopořeným pohlavním údem.

Na pár sekund jsme strnuli, kočka mňoukla, zmizela z místnosti, a dřív než se mě Robo zeptal, jestli jsem živá a v pořádku, cítila jsem, že mám sklo zapíchnuté v každém centimetru

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.